

midler, men det er ikke pengene, der er problemet, det er strukturen, det er samarbejdet, det er fleksibiliteten, det er ansvarsplaceringen, det er styringen, det er galt med.

Man er nødt til i sundhedsvæsenet at gå ned i de der ting, som ingen af os kan lide at gå ned i, men vi er nødt til det, og sige, at med den nuværende struktur, den nuværende opbygning, den nuværende ansvarsplacering for sygehussystemet kan vi hælde milliarder af kroner ned i det; borgerne vil ikke komme til at mærke en bedre service og en bedre behandling.

Derfor er vi ikke tilhængere af det forslag. Vi mener, det er at starte et forkert sted, og det er at fokusere for meget på nogle milliarder. Jeg kender det jo en lille smule fra et andet område, jeg kender det fra psykiatrien, at vi kan blive ved med at komme med penge til nye mursten omkring psykiatrien, og vi kan blive ved med at lokke kommuner til at lave bofællesskaber, og hvad ved jeg, men så længe der er kassetænkning mellem amt og kommune, sådan at de ligger og spiller gøgl med de sindslidende, jamen så hjælper det ikke noget at blive ved med at komme penge i det, det hjælper simpelt hen ikke, for viljen til at løse problemerne er der ikke.

I virkeligheden er det det samme problem, der er i sygehussystemet. Vi er nødt til grundlæggende at kigge på vores regionale struktur og vores opbygning af det, og derfor er det altså ikke kun en pengediskussion. Det er at gøre det for fattigt at sige, det kun er en pengediskussion.

Så er der dødepakken: Ja, der ligger jo et ændringsforslag til den – jeg tror fra Kristeligt Folkeparti, nå, hr. Flemming Kofod-Svendsen vil ikke have ansvaret for det – der skal genoprette den pakke. Vi bryder os da heller ikke om det, men vi erklærer jo selvfølgelig klart, at vi har et forlig om det, og så længe forligspartierne ikke vil lave om på det og vi ikke i fællesskab kan finde en anden løsning, stemmer vi selvfølgelig ikke for et forslag, som fører til en ændring af den situation.

Jeg ved, at finansministeren har overvejelser i retning af, at man måske kan justere nogle ting, og vi vil da se med glæde, hvis vi kan finde en løsning på det, men vi står da loyalt ved det forlig, der var fra sidste år, sådan at vi naturligvis ikke render rundt og laver ulykker her på det område, uden at det er i overensstemmelse med de aftaler, der lå.

Servicejobbene er vi også godt tilfredse med. Der er sket nogle ting, og vi er godt tilfredse

med, at man har forsøgt at fjerne nogle af de barrierer, der er, at man har lavet dagpengeoptjening, at man har udvidet muligheden for anvendelse af servicejobbene.

Vi tror stadig væk, at det er en rigtig, rigtig, rigtig god idé med den type job, men naturligvis betyder det også, at viljen til at bruge dem skal være der, og det er da lidt bekymrende at se, at der er adskillige steder i det offentlige, man her i de seneste dage har kunnet afsløre, at der ikke er brugt servicejob i noget specielt stort omfang. Jeg har da også hørt fra borgmestre, at hvis en borgmester ringer til KL for at spørge, hvordan det er med servicejob, fortæller KL ikke altid den pågældende borgmester, at det er en god idé. Faktisk advarer de jævnlig imod, at man bruger servicejob. Der må jeg sige, at det jo bestemt er en barriere at løbe ind i, hvis borgmestre eller andre fra en kommune ringer og siger, at de skal bruge det og det, og så får meldingen: Nej, lad være med det.

Jeg kender da godt KL's argumentation eller argumentationen fra dem, man nu har snakket med i KL. Argumentationen er selvfølgelig, at hvis man har haft servicejob i nogle år og derefter ikke længere har personer, der skal dække dem, så kommer der naturligvis et pres fra befolkningen, for at den serviceforbedring, der er i forbindelse med servicejobbene, bibeholdes. Der kan man jo så sige, at det måske kunne være rart, hvis en kommunalbestyrelse så havde mod og mandshjerte til at sige nej, når der skal siges nej. Hvis man ikke synes, det niveau skal fortsættes, så er det vel rimeligt at sige nej om 3, 4 eller 5 år i stedet for gøre det umuligt for nogle mennesker at komme ind i servicejob i en ordning, der ellers er god.

Alt i alt er det her jo en lidt blandet fornøjelse, og det vil man som sagt se på vores afstemning i aften. Der er nogle grønne knapper, nogle røde knapper og nogle gule knapper, og sådan vil det bare være. Vi vil stå ved alle de aftaler, vi overhovedet skal, vi vil lade være med at lave ulykker for gamle aftaler, og så vil vi lade være med at ødelægge statens økonomi hæmmingsløst. Men det bliver altså mere blandet, end det plejer, og det er selvfølgelig et udtryk for, at netop denne her finanslov er en flikkesammen-finanslov, der på en eller anden måde er alt godt fra havet, men det vender vi tilbage til i morgen i generaldebatten.